Mircea Liviu Goga - Întoarcerea acasă

…a fost ziua în care Maria s-a sinucis a patra oară, imprevizibilă cum o ştiţi; Maria care, mergând, lăsa, în loc de urmele paşilor, pete diafane de singurătate. Au găsit-o cu o floare roşie înfiptă-n piept, pe cărarea grădinii, în timp ce eu, în cealaltă parte a casei, murmuram: ia mai nu te tot sinucide, parcă ţi-ar fi frică de trupul tău şi de sufletul ăsta, de oameni, de case, de pământ şi cer, ia mai nu te tot sinucide, zău, eşti desuetă – şi cine înţelege de ce o faci, întâi să-ţi tai venele cu solzii peştelui placoderm pe care l-am găsit într-o stâncă, apoi să mănânci pagina aia otrăvită din ziar în care scria despre activitatea guvernului, apoi să te arunci în tine însăţi de la etaj – morţi care mai de care mai atroce, abia ai fost salvată, ştii bine, aş vrea să te mai învăţ şi altceva; iar ea mă asculta aproape indiferentă şi asta mă durea, căci investisem în ea o serie întreagă de gesturi, tot atât de multe câte fac mâinile unui zidar care construieşte o catedrală; mă durea, dar mă bucuram că, totuşi, ascultă ce spun; nu ştiam că în vreme ce eu îi vorbeam astfel, în partea cealaltă a grădinii, ascunsă şi liberă, Maria tocmai fusese descoperită cu pieptul străpuns de floarea roşie şi catifelată. Iar acum, când mă apropii din nou de casă, nu fac decât să-mi aduc aminte.

Deschid uşa şi las privirea să se înece în covor laolaltă cu tălpile pantofilor sport, apoi ochiul mă depăşeşte, o ia înainte căutându-mă, căci venisem într-o fugă de la gară fără să reuşesc să mă ajung din urmă, dar în hol nu e nimeni, ba nu! e bunicul şi o minge mare, roşie care explodează de afară, din careul ferestrei deschise şi-l loveşte pe bunic în umăr; apoi obiectul elastic sare lovind zidul, murdărind şi împrăştiind stropi minusculi şi fragmente fine de tencuială în raza aurie a soarelui acelei amiezi poleite de toamnă. Seara n-am mai plecat la cinema, rula un film cu piraţi, iar eu am simţit o panică de nedescris când personajul principal e rănit şi începe să curgă sânge. I-am spus lui tata „vreau la w.c.”, el a înjurat că mă găsisem tocmai atunci, am ieşit, am stat la cabină socotind cât durează până-şi rezolva problemele eroul de pe ecran, apoi totul a trecut şi, târziu, mi-am spus că nu pot să văd oameni morţi sau răniţi fără să mi se zbârlească gândurile, dar nu eram decât un idiot de copil sensibil, un mare idiot de copil. Dimineaţa a fost acelaşi soare de ieri şi mi-am adus aminte că nu putusem să văd filmul, că fusesem pedepsit pentru mingea aia şi că visul încropise, probabil, avertismentul cuiva. Atunci i-am spus Mariei: nu mă face să mă cred, lângă tine, bărbat, nu mă face să fiu murdar şi gelos: ţi-aş muşca buzele alea, te-aş mângâia şi ţi-aş vărsa în mine inima ta. Tot răul din ea s-ar amesteca intim cu tot răul din inima mea şi ne-am face atunci o baltă murdară în care să reflectăm stele. Când te apropii de mine simt pofte ciudate: mi se face să fac din apă vin şi să umblu desculţ pe mare. Tu semeni unui mit bogat şi sălbatic, tu eşti paloarea crudă a dimineţilor de duminică. Nu mă face să te iau în braţe şi să te sărut, căci te-aş îmbrăţişa cu sângele şi te-aş săruta cu marginea unei lumi. Nu te face femeie, nu mă face bărbat. Aşa am rugat-o atunci, sub cerul transparent al duminicii misterioase – şi nu m-a ascultat, privea la crengile copacilor şi pipăia netedul gazonului, iar ochii mei se brăzdau de crengi şi palmele mele simţeau fantoma ierbii, ca şi când eu aş fi trăit deodată prin ea.

M-am grăbit să deschid uşa şi să trec în camera de oaspeţi unde m-am plimbat, o vreme, nestingherit pe lângă fratele meu care desena odinioară ceva pe-o planşă. Nu eram nici acolo, dar auzisem uşa spre dormitor închizându-se şi voiam să dau bineţe tuturor – umbrei cireşului, mai ales, şi cărţilor aşezate în teancuri groase pe lângă birou şi pe rafturile înşirate de-a lungul pereţilor formând o uriaşă bibliotecă improvizată. Hei, tineri, am râs, vă aduceţi aminte? Fiul risipitor s-a întors din literatură pe jos – hai, aduceţi-vă aminte, ştiţi despre ce vorbesc, sunt o

sinteză de-ntâmplări petrecute şi iar petrecute, sunt sintagma vechilor voastre erori, n-am uitat nimic – doar să plâng la filmele indiene şi să râd la filmele lui Chaplin – , hai să vă arăt inima mea, mâinile şi picioarele, ochii şi pălăria veche, le recunoaşteţi? Afară luna se făcuse roşie, era eclipsă, iar tu, Maria, stăteai pe veranda înaltă şi mă priveai prin lunetă în loc să priveşti cerul. Un lunatic! strigasei. Am dat din umeri, eu nu pot să iert, nu pot să uit, căci altfel ce anume ne-ar mai diferenţia? Odată ai pretins că sunt împrăştiat, că mă ofer pe nimic, că arunc în faţa porcilor mărgăritare. Eram elev, tu nu ştii, frăţior cu planşe-n faţă, munceam zilier pentru bani, eram mai modest ca azi, n-aveam nevoie decât de un aparat de fotografiat – o, unde sunt fotografiile de odinioară?… -, un alt mod de-a vedea decât cu ochiul, un alt mod de-aţi aminti decât cu memoria; aveam prieteni cărora le recitam din Esenin şi speram că într-o zi voi putea fotografia poezia şi esenţa ei, aşa mi-era felul pe-atunci iar oamenii se prefăceau că mă-nţeleg – eu aşa cred azi, că doar se prefăceau; şi în timp ce închideam uşa spre dormitor, mi-am mai spus: am trăit asemenea lucruri încât nici ţie, Maria, nici altcuiva nu-i mai este permis să-şi contopească simţurile cu mine aşa cum am făcut-o sub cerul duminicii de-atunci.

M-am lăsat în fotoliu cu gândurile împrăştiate pe jos ca un teanc de reviste; tu îţi pusesei pe trup o cămaşă roşie ca focul şi eu îmi pusesem o cămaşă albastră. Tu mă priveai cu ochi care ardeau, iar eu te priveam cu închipuirea care ardea mai tare. Tu ai apucat un foarfece şi te-ai apropiat de mine, ai prins cămaşa albastră şi ai decupat din partea stângă o bucată de pânză în forma inimii. M-ai pus-o în palma care pulsa, împreună cu foarfecele. Eu ţi-am prins cămaşa cea îndărătnic roşie şi, de peste sânul tău stâng, am decupat o inimă de pânză. Ai spus: păstrează inima asta roşie, să-ţi amintească de noi în zilele multe în care vom fi altceva. Ţi-am spus: păstrează inima asta albastră a mea; nu e roşie, căci demult sângele meu curge într-o altă inimă, undeva, departe, într-o inimă îndărătnic roşie pe care poate că nici n-o bănuieşti să fure într-atâta un sânge străin. Acum a rămas în ea numai un lac albastru, adunat din lacrimile scurse pe versanţi…

Pe-atunci mă chinuia o îndoială pe care am vrut să ţi-o transmit ca să nu ne sperie fericirea noastră.

Totul în casă era trecut, afară de camera pe care tata o construise în lipsa mea. Totul în casă devenise foarte târziu: pe uşa deschisă din dormitor au năvălit fluturi uscaţi de toate mărimile; ei se prelinseră prin aer către mine, apoi mă traversară şi se pierdură undeva în spate. Acum o puteam zări pe Maria aşa cum o găsise moartea şi am lămurit în sfârşit un amănunt care mă obsedase luni întregi: deşi privea spre uşă şi părea că mă cheamă, am avut atunci senzaţia stranie că nu pe mine mă văzuse; mă chema, dar nu fusesem chemat eu, ci altcineva; iar acum, uitându-mă bine, am înţeles în sfârşit că ea privise înainte, prin timp, la cel care azi deschide această uşă, la mine, cel din târziu; acum, din toată Maria nu mai puteam zări decât ochii – şi nu cum îi zărisem atunci, reci şi străbătându-mă odată cu stolul de fluturi ucişi, ci vii şi deodată înţelegători şi cuprinzători de adevăr cum îi ştiusem demult. Ea murea acolo deşi ştiam că dincolo, în grădină, din pieptul Mariei creşte lujerul unui trandafir: ia inima mea, o inimă roşie…

M-am ajuns, în sfârşit, din urmă, abia înainte de a apăsa clanţa uşii care se deschidea către camera nouă. Am intrat în mine uşurat, totul devenise firesc, iar camera nouă nu mai presupunea umbre, nu mai aducea cu sine trecutul şi neliniştea anilor care-au fost. Acolo era doar viitorul, lucruri care se vor întâmpla şi vor rodi noi şi noi întâmplări…

…Am deschis uşa şi m-am dat la o parte din calea aerului rece şi igrasios, m-am strecurat printre moleculele lui să privesc podeaua goală de ciment şi firele albicioase ale păianjenilor tineri.